Lietas Nr. 11819001214
Lietas arhīva Nr. KA03-0212-15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2015.gada 29.septembrī

Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Zalužinska
tiesneši I.Raciņš un A.Vilmanis
piedaloties prokuroram P.Rutkovskim,
aizstāvim A.Lezdiņam,

atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja A.Lezdiņa apelācijas sūdzību izskatīja krimināllietu, kurā ar Preiļu rajona tiesas 2015.gada 16.jūnija spriedumu

/pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu Krimināllikuma 317.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem, atņemot tiesības uz 3 (trim) gadiem ieņemt valsts un pašvaldību iestādēs amatus, kas saistīti ar citām personām saistošu lēmumu pieņemšanu, uzraudzības, kontroles, izmeklēšanas un sodīšanas funkcijām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu /pers. A/ piespriestais brīvības atņemšanas sods noteikts nosacīti, nosakot pārbaudes laiku uz 1 (vienu) gadu. Brīvības atņemšanas sodu neizpildīt, ja viņš noteiktajā pārbaudes laikā neizdarīs jaunu noziedzīgu nodarījumu, nepārkāps sabiedrisko kārtību un izpildīs krimināLsodu izpildi reglamentējošā likumā paredzētos un Valsts probācijas dienesta noteiktos pienākumus.

Pārbaudījusi pierādījumus krimināllietā, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a

ar Preiļu rajona tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu, ka, būdams valsts amatpersona, izdarīja tīšas darbības, kas acīmredzami pārsniedz valsts amatpersonai ar likumu piešķirto tiesību un pilnvaru robežas un saistītas ar vardarbību, sekojošos apstākļos:

2012.gada 16.jūlijā /pers. A/ tika pieņemts Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa jaunākā inspektora amatā ar dienesta pakāpi- kaprālis. Saskaņā ar Latvijas Republikas likuma "Par policiju" 22.panta pirmo daļu /pers. A/, kā policijas darbinieks, ir valsts varas pārstāvis un valsts amatpersona, kura pastāvīgi izpilda valsts dienesta pienākumus un, kurai saskaņā ar Latvijas Republikas likuma "Par policiju" 12.pantu un amata aprakstu ir tiesības pieņemt lēmumus, kas saistoši citām personām un ir tiesības veikt uzraudzības, kontroles, izmeklēšanas un sodīšanas funkcijas.

2014.gada 8.martā ap pulksten 01.15 Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa inspektors /pers. B/, kā norīkojuma vecākais, un norīkojumā esošais Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļpolicijas rotas kārtībnieks /pers. C/ par iespējamu noziedzīga nodarījuma izdarīšanu uz Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa pagaidu turēšanas telpu, /adrese/, nogādāja un ievietoja pagaidu turēšanas telpā /pers. D/. Ap pulksten 01.30 /pers. A/, kurš tajā brīdī kopā ar inspektoru /pers. B/ un kārtībnieku /pers. C/ atradās /Nosaukums C/ iecirkņa telpās, izmantojot to, ka viņam, kā /Nosaukums C/ iecirkņa amatpersonai, bija pieejamas pagaidu turēšanas telpas atslēgas, neinformējot norīkojuma vecāko /pers. B/, kurš bija atbildīgs par pagaidu turēšanas telpā ievietoto /pers. D/, paņēma pagaidu turēšanas telpas atslēgas. Pēc tam /pers. A/, kurš nebija saistīts ar /pers. D/ aizturēšanu un ievietošanu pagaidu turēšanas telpā un lietvedības vešanu attiecībā pret /pers. D/, acīmredzami pārsniedzot savu pilnvaru robežas, neinformējot norīkojuma vecāko /pers. B/, atslēdza pagaidu turēšanas telpas durvis un iegāja telpā, kur atradās /pers. D/. Pēc ieiešanas pagaidu turēšanas telpā, /pers. A/, acīmredzami pārsniedzot viņam kā valsts amatpersonai ar likumu "Par policiju" 13.panta piešķirtās tiesības un pilnvaras lietot fizisku spēku, nepastāvot nevienam no priekšnoteikumiem, kas viņam, kā valsts amatpersonai, saskaņā ar likuma "Par policiju" 13.pantu ļautu pielietot pret /pers. D/ fizisku spēku vai speciālos cīņas paņēmienus, pielietoja pret /pers. D/ vardarbību, un proti, /pers. A/, pieliekot fizisku spēku, tīši, ne mazāk kā četras reizes ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu (epigastrija rajonā), kā rezultātā /pers. D/ tika nodarītas fiziskas sāpes un maznozīmīgi miesas bojājumi, kas izpaudās kā vēdera sasitums ar sistu brūci epigastrija rajonā.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 317.panta otrajā daļā.

Par tiesas spriedumu apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis A.Lezdiņš iesniedza apelācijas sūdzību, lūdz atcelt Preiļu rajona tiesas spriedumu un izbeigt krimināLprocesu.

Uzskata, ka tiesas spriedums ir nelikumīgs un pieņemts pārkāpjot un/vai nepareizi piemērojot Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma normas.

/pers. A/ konsekventi atzīst savas faktiskās darbības- maznozīmīgu miesas bojājumu nodarīšanu /pers. D/, taču tikpat konsekventi uzskata, ka rīkojies kā privātpersona, cietušā izprovocēta īslaicīga konflikta ietvaros. Ņemot vērā minēto, lai lemtu vai /pers. A/ konkrētajā gadījumā var inkriminēt Krimināllikuma 317.panta otro daļu, būtiski ir konstatēt, vai konkrētajā laikā un vietā un pie konkrētajiem apstākļiem /pers. A/ uzskatāms par privātpersonu vai valsts amatpersonu.

Nav strīda, ka apsūdzētais /pers. A/ ir policijas darbinieks un dienesta pienākumu pildīšanas laikā ir valsts amatpersona.

Nav strīda arī par faktu, ka incidents ar /pers. D/ notika ārpus /pers. A/ darba laika. Apsūdzētais 2014.gada 8.martā ap 1.30 netika izsaukts likumos noteiktajā kārtībā dienesta pienākumu pildīšanai kādu ārkārtas apstākļu dēļ. Incidenta brīdī /pers. A/ bija privātajās drēbēs, bez jebkādas dienesta atribūtikas un speciālajām pazīšanās zīmēm. /pers. A/ atbilstoši dežūru grafikam /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirknī bija nodevis savu dežūru un atradās atpūtas laikā, bez jebkādiem īpašiem ierobežojumiem.

Visi augstākminētie apstākļi nepārprotami liecina, ka strīda brīdī /pers. A/ bija privātpersona un visas viņa darbības vērtējamas caur šo prizmu. Līdz ar ko jebkādas /pers. A/ darbības nav saistāmas ar Krimināllikuma 317.panta piemērošanu.

Izvērtējot /pers. A/ nodarījumu, nevar neņemt vērā arī cietušā /pers. D/ rīcību, kurš, iepriekš nodarījis miesas bojājumus policijas darbiniekam, turpināja rupjā, provokatīvā un aizskarošā veidā apvainot gan /pers. A/, gan dežurējošos policijas darbiniekus. Šis apstāklis gan nevar ietekmēt faktu, ka aizskārumi tika veltīti privātpersonai /pers. A/, kura sevis un savas ģimenes locekļu aizstāvībai izvēlējās iespējami ne labāko aizstāvības veidu.

Uzskata, ka krimināLprocesā nav uzrādīti pierādījumi, kas pierāda /pers. A/ vainu viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ uzturēja aizstāvja iesniegto apelācijas sūdzību, liecības sniegt nevēlējās.

Noklausījusies apsūdzēto /pers. A/, viņa aizstāvja argumentus, prokurora viedokli, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem- divu kompaktdisku izņīcināšanu, un tie glabājami kopā ar krimināllietas materiāliem, pārējā daļā spriedums atstājams negrozīts, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus apelācijas sūdzībā izteikto prasību apjomā un ietvaros, apelācijas instances tiesa uzskata, ka apsūdzētā /pers. A/

aizstāvja apelācijas sūdzība atstājama bez apmierinājuma.

Pārbaudot pirmās instances tiesas spriedumu par apsūdzētā darbību juridisko kvalifikāciju, apelācijas instances tiesa uzskata, ka tiesa pamatoti atzina /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 317.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Pirmās instances tiesa spriedumā pamatoti secināja, ka apsūdzētā /pers. A/ vainīgums inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā apstiprinās ar cietušā un liecinieku liecībām, apskates protokoliem, pārējiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā.

Apelācijas instances tiesai nav pamata pirmās instances tiesas izdarīto secinājumu pārvērtēšanai, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124.panta prasībām, tie apstiprinās ar lietā iegūtiem un tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem, kuri novērtēti, ievērojot Kriminālprocesa likuma 128.-130.panta prasības. Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā izklāstītajai motivācijai, tāpēc atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta sestajai daļai netiek pilnībā atkārtoti pirmās instances tiesas spriedumā minētie pierādījumi un atzinumi.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka lietā noskaidrots un nepastāv strīds par to, ka 2014.gada 8.martā ap pulksten 1.15 /pers. D/ tika nogādāts Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums C/ iecirknī un ievietots pagaidu turēšanas telpā. Ap pulksten 1.30 /pers. A/, atrodoties /Nosaukums C/ iecirkņa telpās un paņemot pagaidu turēšanas telpas atslēgas, atslēdza durvis un iegāja pagaidu turēšanas telpā, kur atradās /pers. D/. Pēc ieiešanas telpā /pers. A/ pielietoja pret /pers. D/ vardarbību, proti, /pers. A/, pieliekot fizisku spēku, tīši, ne mazāk kā četras reizes ar dūri iesita /pers. D/ pa vēderu, nodarot /pers. D/ fiziskas sāpes un maznozīmīgus miesas bojājumus- vēdera sasitumu ar sistu brūci epigastrija rajonā.

Tāpat noskaidrots, ka kopš 2012.gada 16.jūlija /pers. A/ ir Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa jaunākais inspektors.

Krimināllikuma 316.pants reglamentē valsts amatpersonas jēdzienu, nosakot, ka par valsts amatpersonām uzskatāmi valsts varas pārstāvji, tostarp, policijas darbinieki.

Likums "Par policiju" nosaka policijas uzdevumus, darbības principus, tostarp, arī policijas darbinieku pienākumus, tiesības, kompetenci. Tāpat likuma 13.pantā reglamentēti gadījumi, kad policijas darbiniekam ir tiesības lietot fizisku spēku, speciālos līdzekļus.

Dotajā lietā pastāv strīds par to, vai apsūdzībā norādītajā laikā un vietā /pers. A/ rīkojās kā valsts amatpersona vai privātpersona.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka /pers. A/ uzskatāms par privātpersonu, jo incidents ar /pers. D/ notika ārpus /pers. A/ darba laika, dežūru bija nodevis, atradās atpūtā, viņš netika izsaukts likumos noteiktajā kārtībā dienesta pienākumu pildīšanai kādu ārkārtas apstākļu dēļ, incidenta brīdī bija privātajās drēbēs, bez dienesta atribūtikas un speciālajām pazīšanās zīmēm.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka konstatētas apsūdzētā /pers. A/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 317.panta otrajā daļā norādītās noziedzīgā nodarījuma pazīmes. Tādēļ nav pamata uzskatīt, ka /pers. A/, /Nosaukums C/ iecirkņa pagaidu turēšanas telpā pielietojot pret aizturēto /pers. D/ vardarbību- sitot ar dūri /pers. D/ pa vēderu, rīkojās kā privātpersona.

Tā, no cietušā /pers. D/ liecībām izriet, ka 2014.gada 8.martā viņu ievietoja policijas automašīnā un aizveda līdz iecirknim. Pie iecirkņa mašīnai durvis attaisīja vaļā /pers. A/. Iecirknī rīkojumu par to, lai viņš noņemtu un atdotu mantas, deva /pers. A/. Pārējie policijas darbinieki tajā laikā stāvēja blakus. Viņš labprātīgi izpildīja /pers. A/ prasības. Pēc tam viņu ieveda izolatorā cits policijas darbinieks. Tad /pers. A/ atslēdza durvis, iegāja izolatorā un iesita viņam pa vēderu, sitieni bija ļoti stipri. Vēl /pers. A/ viņam lika pūst trubiņā, veica alkohola pārbaudi. Viņš izpildīja visas prasības, jo zināja, ka /pers. A/ ir policijas darbinieks.

Lieciniece/pers. E/ liecināja, ka, uzzinot par dēla aizturēšanu, ieradās policijas iecirknī. Dēls viņai pateica, ka ir fiziski iespaidots. Vēlāk viņa uzzināja, ka izolatorā dēlu ir sitis /pers. A/.

Ar tiesu medicīnas eksperta atzinumu apstiprinās, ka /pers. D/ konstatētais vēdera sasitums ar sistu brūci (epigastrija apvidū) varēja rasties 2014.gada 8.martā Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums C/ iecirknī, aizturēto personu telpā, lēmumā norādītajos apstākļos- "sitot viņam ar dūri saules pinuma rajonā" (lietas 94.-96., 98.-99.lapa).

No liecinieka /pers. B/ liecībām izriet, ka, vedot /pers. D/, kurš uzvedās agresīvi, izaicinoši, dienesta automašīnā uz policijas iecirkni, pa ceļam viņš piezvanīja /pers. A/, jautāja par tālāko rīcību šajā situācijā. /pers. A/ pateica, ka atrodas netālu un atnāks. Dienesta telpās /pers. D/ tika veikta alkohola pārbaude, lika nodot mantas un tika ievietots īslaicīgās aizturēšanas telpā. Visu šo darbību laikā /pers. A/ atradās blakus, kaut ko teica, kas jādara un kādā veidā. /pers. D/ uzvedās skaļi, bļaustījās un aizskāra visus, arī /pers. A/ radus. Tad viņš ieraudzīja, ka aizturēšanas kamerā ar /pers. D/ sarunājas /pers. A/. /pers. A/ iesita /pers. D/, kurš pēc saņemtā sitiena apsēdās. Par savu rīcību /pers. A/ neko nepaskaidroja.

No liecinieka /pers. C/ liecībām izriet, kad /pers. D/ aizturēja, ievietoja dienesta automašīnā, /pers. B/ sazinājās ar /pers. A/, kurš ir vairāk pieredzējis policijas darbinieks. /pers. A/ ieradās iecirknī. /pers. D/ tika ievietots aizturēšanas kamerā. Pēc 20-30 minūtēm /pers. B/ aizskrēja uz kameru, viņš devās līdzi un pamanīja, ka aizturēšanas kamerā pie /pers. D/ ir /pers. A/. Iespējams, ka /pers. D/ varēja uztvert /pers. A/ par galveno, kas ievieto viņu kamerā. Dežūrdaļā /pers. A/ neklusēja, deva padomus, jo tādam mērķim arī tika viņam zvanīts.

No liecinieka /pers. F/ liecībām izriet, ka 2014.gada 8.martā pēc pusnakts viņš saņēma informāciju, ka noticis uzbrukums policijas darbiniekam, vainīgais aizturēts, ievietots aizturēšanas telpā. Tā kā aizturētajam /pers. D/ vizuāli bija redzami miesas bojājumi, tika norīkots uz medicīnisko pārbaudi /Nosaukums C/ slimnīcā. Ap pulksten 4.00 viņi ieradās /Nosaukums C/ slimnīcas uzņemšanas nodaļā, un mediķu klātbūtnē aizturētais paziņoja, ka fiziski ietekmēts policijas

iecirknī aizturēšanas telpā. /pers. D/ norādīja, ka /pers. A/ viņam vairākas reizes iesitis. Videoierakstā bija redzama aizturēšanas telpa un laiki, ka /pers. A/ ieiet aizturēšanas telpā, ar aizturēto kaut ko sarunājas, un redzamas kustības par fizisku ietekmēšanu.

No apskates protokola, apskatot videokameras, kas uzstādīta /Nosaukums C/ iecirkņa pagalmā, ierakstu, redzams, ka pagalmā novietotas dienesta automašīnas. Pulksten 01:15 pagalmā ienāk /pers. A/ un pienāk pie automašīnas- aizturēto personu nodaļījuma. Pulksten 01:16 /pers. A/ pienāk pie vienas dienesta automašīnas, atver durvis, kaut ko izņem ārā no tās. Pulksten 01:23 no automašīnas aizturēto personu nodaļījuma izkāpj /pers. D/ un kopā ar diviem policijas darbiniekiem, /pers. A/ dodas uz policijas iecirkni. /pers. D/ pārvietojas pats, rokudzelži nav uzlikti. Pulksten 01:48 /pers. A/ pamet policijas iecirkni (lietas 57.lapa).

Apskates protokolā, apskatot 2014.gada 8.marta videoierakstu no Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa dežūrnorīkojuma telpā esošā DVR rakstītāja, kurā fiksēts ieraksts no aizturēšanas telpas, redzams, ka aizturēšanas kamerā uz sola sēž /pers. D/, tad telpā ienāk /pers. A/, sarunājas ar /pers. D/, liek piecelties. Tad /pers. A/ ar dūri iesit stāvošajam /pers. D/ pa ķermeni krūšu kurvja apvidū, pēc sitiena /pers. D/ atkrīt sēdus uz sola. /pers. D/ tiek atkal piecelts, /pers. A/ atkal iesit ar dūri /pers. D/ pa ķermeni krūšu kurvja apvidū. Pēc tam tiek izdarīts vēl trešais un ceturtais sitiens. Visi sitieni vizuāli ir pa vienu ķermeņa apvidu krūšu kurvja rajonā (lietas 11.lapa).

Savukārt, ar apskates protokolu par Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa aizturēšanas kameras videoierakstā fiksēto 2014.gada 8.martā, apstiprinās, ka, apskatot videoierakstu no pulksten 01:32:50 līdz 01:36:57 redzams, ka kamerā uz sola sēž /pers. D/. Pulksten 01:32:30 kamerā ienāk /pers. A/, /pers. D/ pieceļas kājās. /pers. A/ pieiet tuvu /pers. D/ un pulksten 01:33:40 ar dūri iesit stāvošajam /pers. D/ pa ķermeni krūšu kurvja apvidū, pēc sitiena /pers. D/ atkrīt sēdus uz sola. /pers. A/ pieceļ /pers. D/, atkārtoti iesit pa ķermeni krūšu kurvja apvidū, no sitiena /pers. D/ atkrīt sēdus uz sola. Pulksten 01:34:16 /pers. A/ pieceļ /pers. D/, ar roku pieturot aiz labās auss, un iesit ar labās rokas dūri /pers. D/ pa ķermeņi krūšu kurvja apvidū, no kā /pers. D/ atkrīt sēdus uz sola. /pers. A/ pieceļ /pers. D/. Pulksten 01:34:20 kamerā ienāk arī /pers. B/, ģērbies policijas formas tērpā, kā arī ienāk un uzreiz iziet ārā policijas darbinieks /pers. C/. /pers. A/, /pers. B/ klātbūtnē, sarunājas ar /pers. D/. Pulksten 01:35:02 /pers. A/ iesit stāvošam /pers. D/ ar labās rokas dūri pa ķermeni krūšu kurvja apvidū, no sitiena /pers. D/ atkrīt uz sola. /pers. A/ pieceļ /pers. D/, pieturot aiz auss. /pers. B/ paņem /pers. A/ aiz rokas un iziet ārā no kameras.

Apskatot videoierakstā fiksēto no pulksten 01:42:53 līdz 01:44:46, redzams, ka aizturēšanas kamerā atrodas /pers. D/, sēž uz sola. Pulksten 01:43:01 kamerā ienāk /pers. A/ ar alkometru rokās un dod /pers. D/ pūst alkometrā. /pers. D/ iepūš. /pers. A/ un /pers. D/ brīdi sarunājas, pēc tam /pers. A/ pamet kameras telpas (lietas 56.lapa).

Pirmās instances tiesā par notikušo apsūdzētais /pers. A/ liecināja, ka viņam piezvanīja /pers. B/, prasīja, ko darīt gadījumā, kad noticis uzbrukums

policijas darbiniekam. Viņš ieradās policijas iecirknī. Automašīnā atradās aizturētais /pers. D/, kurš skaļi bļaustījās, izteica nepatiku. /pers. B/ sāka formēt attiecīgos dokumentus, iedeva alkometru alkohola pārbaudei, tad ievietoja /pers. D/ īslaicīgās aizturēšanas telpā. /pers. D/ turpināja runāt par izrēķināšanos, personīgi aizvainoja, pieminēja ģimeni, jaunāko brāli, visa tā, emociju rezultātā izprovocēja viņu uz tādu rīcību. Viņš paķēra atslēgu, iegāja iekšā un izdarīja sitienus. Tajā laikā viņš bija ģērbies privātajās drēbēs, bija no darba brīvajā laikā. Viņš izdarīja četrus sitienus /pers. D/ savstarpēja personīga konflikta laikā, bet nevis kā amatpersona. Alkometru viņš paņēma kā iemeslu, lai vēlreiz ieietu iekšā kamerā parunāt ar /pers. D/. Deva pūst /pers. D/, bet alkometra rādījums bija nederīgs. Tajā naktī procesuālās darbības viņš neveica, procesuālos dokumentus neformēja. Ar kolēģiem viņš runāja par to, ka jāsastāda protokols, ka cilvēks atrodas alkohola reibumā. Notika vienkārša konsultatīva saruna.

Tātad, analizējot un novērtējot esošos pierādījumus, apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka /pers. A/ rīkojās kā valsts amatpersona- policijas darbinieks, un viņa veiktās aktīvās darbības- /pers. D/ sišana pagaidu turēšanas telpā, acīmredzami pārsniedza valsts amatpersonai ar likumu piešķirto tiesību un pilnvaru robežas. Tas apstiprinās ar cietušā /pers. D/, liecinieku- policijas darbinieku /pers. B/ un /pers. C/ liecībām. Tā, policijas darbinieks /pers. B/ notikuma laikā sazinājās ar /pers. A/ un lūdza kā pieredzējuša policijas darbinieka palīdzību sakarā ar cietušā /pers. D/ aizturēšanu par izdarīto likumpārkāpumu- uzbrukumu policijas darbiniekam. Tāpat noskaidrots, to apliecināja arī apsūdzētais /pers. A/, ka viņš notikuma vietā ieradās, lai sniegt padomu /pers. B/ un /pers. C/ sakarā ar cietušā /pers. D/ izdarīto likumpārkāpumu. Tātad, ierodoties policijas iecirknī, /pers. A/ nolūks bija saistīts ar likumā noteikto policijas darbinieka profesionālo pienākumu- sniegt palīdzību /pers. B/ un /pers. C/ saistībā ar valsts amatpersonas dienesta pildīšanu. Lai gan saskaņā ar darba pienākumu izpildes grafiku 2014.gada 8.martā no pulksten 20.00 līdz 9.marta pulksten 8.00 /pers. A/ bija atpūtas laiks, tomēr valsts amatpersonas statusu nebija zaudējis. Valsts amatpersona, atrodoties, piem. atvaļinājumā, nezaudē amatpersonas statusu un tiesības veikt savus amata pienākumus, jo neviena likuma norma neaizliedz amatpersonai veikt savus amata pienākumus un izmantot amatpersonas tiesības (skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2011.gada 20.janvāra lēmums lietā SKK-2/2011). Tāpat arī valsts amatpersona- policijas darbinieks, būdams atpūtas laikā, nezaudē amatpersonas statusu un tiesības veikt savus amata pienākumus, kas izriet no likuma "Par policiju", Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa jaunākā inspektora amata apraksta.

Turklāt, arī tālākā rīcība, konkrētas darbības liecina par to, ka /pers. A/ rīkojās kā valsts amatpersona- policijas darbinieks, pildot dienesta pienākumus, proti, konsultēja, deva padomus, norādījumus saviem mazāk pieredzējušajiem kolēģiem, paņēma aizturēšanas telpas atslēgas, iegāja pagaidu turēšanas telpā pie /pers. D/, veica alkohola ietekmes pārbaudi.

Līdz ar to ir nepamatots apsūdzētā /pers. A/ apgalvojums, ka rīkojās kā privātpersona, cietušā izprovocēta īslaicīga konflikta ietvaros. Konkrētajā gadījumā /pers. D/ uzvedība, izteiktā nepatika pret policijas darbiniekiem nevar kalpot par attaisnojumu tam, ka policijas darbinieks var lietot vardarbību- sist personu, kura aizturēta un ievietota policijas iecirkņa pagaidu turēšanas telpā.

Tātad, analizējot un izvērtējot cietušā un liecinieku liecības kopsakarībā ar pārējiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ vaina Krimināllikuma 317.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta.

Pārbaudot pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajam piespriesto sodu, apelācijas instances tiesa uzskata, ka saskaņā ar Krimināllikuma 35., 46.pantu prasībām, ievērojot soda mērķi un soda noteikšanas vispārīgos principus, pirmās instances tiesa, izlemjot jautājumu par soda veidu un mēru, ir ņēmusi vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību ietekmējošos apstākļus.

Apsūdzētais /pers. A/ agrāk nav kriminālsodīts, sodīts administratīvi ceļu satiksmes jomā, darba vietā raksturojas pozitīvi. Apsūdzētā atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatēja. Tādi netiek konstatēti arī apelācijas instances tiesā.

Tātad, ievērojot soda mērķi, ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, smagumu, radīto kaitējumu, apsūdzētā personību un pārējos atbildību ietekmējošos apstākļus, pirmās instances tiesa atzina, ka nosakāms panta sankcijā paredzētais soda veids- brīvības atņemšana, piemērojot obligāto papildsodu. Turklāt pirmās instances tiesa, piemērojot Krimināllikuma 55.panta nosacījumus, atzina, ka apsūdzētajam brīvības atņemšanas sods nosakāms nosacīti, ar pārbaudes laiku uz vienu gadu.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka par izdarīto noziedzīgo nodarījumu /pers. A/ pirmās instances tiesas piespriesto sodu nevar uzskatīt par bargu un nesamērīgu nodarījumam. Apelācijas instances tiesa nekonstatē tādus apstākļus, kas konkrētajā gadījumā būtu par pamatu piespriestā soda samazināšanai.

Turklāt, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 529.panta 1.punktu pirmās instances tiesa spriedumā izlēma par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem un dokumentiem, proti, lietiskie pierādījumi: divi CD diski ar videoierakstiem no Valsts Policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa pagaidu turēšanas telpas videonovērošanas kameras un Valsts Policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa videonovērošanas kamerām, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 240.pantu, pēc sprieduma stāšanās spēkā iznīcināmi.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 135.panta otro daļu par dokumentiem pierādījuma nozīmē kriminālprocesā uzskatāmi arī datorizētās informācijas nesēji, ar skaņu un attēlu fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem izdarīti ieraksti, kuros saturiski fiksēto informāciju var izmantot kā pierādījumus. Savukārt, Kriminālprocesa likuma 374.panta pirmā daļa nosaka, ka no kriminālprocesa uzsākšanas brīža visus ar šo procesu saistītos dokumentus glabā vienkopus krimināllietā. Tātad kompaktdiski, kuri satur videoierakstus, atzīstami par dokumentiem, kuri glabājami krimināllietā.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā par kompaktdisku iznīcināšanu ir atceļams. Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

atcelt Preiļu rajona tiesas spriedumu daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem- diviem CD diskiem ar videoierakstiem, un šajā daļā taisīt jaunu spriedumu.

Lietisko pierādījumu un dokumentu sarakstā norādītos divus CD diskus ar videoierakstiem no Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa pagaidu turēšanas telpas videonovērošanas kameras un Valsts policijas /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes /Nosaukums B/ iecirkņa Kārtības policijas nodaļas /Nosaukums C/ iecirkņa videonovērošanas kameras, glabāt kopā ar krimināllietas materiāliem.

Pārējā daļā Preiļu rajona tiesas 2015.gada 16.jūnija spriedumu atstāt negrozītu.

Pilna tiesas nolēmuma pieejamības diena 2015.gada 16.oktobris.

Spriedumu var pārsūdzēt vai noprotestēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā par Kriminālprocesa likuma 574.-575.pantos paredzētajiem kasācijas iemesliem, iesniedzot kasācijas sūdzību vai protestu Latgales apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Zalužinska

Tiesneši I.Raciņš

A.Vilmanis